

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **xxxx**

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí
91/5, Jihlava

za účasti zúčastněné osoby: **Pražská teplárenská a.s.**, IČO 45273600, se sídlem Partyzánská
1/7, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 14. září
2016, č.j.: 01359-21/2016-ERU,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků, ani zúčastněná osoba, nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Po právní moci tohoto usnesení bude žalobci vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč z účtu Městského soudu v Praze, ve lhůtě do 30 (třiceti) dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 14. 9. 2016, č. j. 01359-21//016-ERU (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítla jeho rozklad a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2016, č. j. 01359-15/2016-ERU (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na stanovení povinnosti zúčastněné osoby, uzavřít se žalobcem smlouvu o dodávkách tepelné energie dle § 76 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, pro odběrné místo, kterým je byt č. xxxxx v bytovém domě xxxx (dále jen „byt“), a zároveň zamítl návrh na uložení povinnosti zúčastněné osobě nahradit žalobci náklady řízení.

Před samotným věcným přezkoumáním podané žaloby soud nejprve posuzoval, zda je ve věci příslušným, a dospěl k závěru, že tomu tak není.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2004, čj. 7 As 58/2003-104, je mj. uvedeno, že: „Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, jímž se ukládá povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

uzavřít smlouvu o podílu odběratele na úhradě účelně vynaložených nákladů dodavatele spojených s připojením odběrného zařízení a se zajištěním požadovaného příkonu ve stanoveném znění, je rozhodnutím o sporu podle § 17 odst. 8 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, v situaci, kdy mezi držitelem licence a jeho zákazníkem nedošlo k dohodě o uzavření smlouvy, a tedy rozhodnutím, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci (§ 46 odst. 2 s. ř. s.). V rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 11. 2. 2014, čj. 2 As 70/2013-45 je uvedeno, že: „Ustanovení § 17 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), upravuje působnost Energetického úřadu. Podle odstavce 7 písm. c) tento úřad rozhoduje spory o připojení nebo přístupu k přenosové soustavě nebo distribuční soustavě, přepravní soustavě, zásobníkům plynu a těžebním plynovodům, včetně sporů o přístupu k přeshraniční kapacitě pro přenos elektřiny, přepravu plynu nebo distribuci elektřiny nebo plynu.

Jedná se tedy o zvláštní sporné řízení podle energetického zákona; tuto skutečnost nezpochybňuje nikterak ani stěžovatel, který i v kasační stížnosti explicitně uznává, že jde o spor. V obecné rovině je sporné správní řízení upraveno v § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle odstavce 1 ve sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.

V daném případě není spor veden na základě veřejnoprávní smlouvy, neboť žádná taková nebyla uzavřena. Jde tedy o spor soukromoprávní povahy, konkrétně o spor obchodní, který je veden mezi dvěma podnikateli v rámci jejich podnikatelské činnosti. Zvláštním zákonem ve smyslu shora citovaného ustanovení § 141 odst. 1 správního řádu je energetický zákon. Povaha tohoto předpisu není určující pro posouzení povahy sporu. Navíc nelze se stěžovatelem plně souhlasit, pokud jde o jeho názor, že energetický zákon je výlučně veřejnoprávním předpisem. Nadepsaný zákon v souladu se svým § 1 upravuje podmínky podnikání a výkon státní správy v energetických odvětvích, kterými jsou elektroenergetika, plynárenství a teplárenství, jakož i práva a povinnosti fyzických a právnických osob s tím spojené. Zatímco úprava státní správy na daném úseku je veřejnoprávní povahy, podnikání v předmětné oblasti přes vyšší počet kogentních norem musí vycházet ze soukromoprávní povahy podnikání jako takového (§ 420 a násl. nového občanského zákoníku).

Rozhodujícím kritériem pro rozlišení, o jaký vztah se jedná, je nicméně metoda úpravy, tedy, zda jde o úpravu vztahů postavených na rovnosti zúčastněných subjektů, nebo o vztahy ryze vrchnostenského charakteru, kam ve sféře energetického práva patří např. rozhodování ve věcech udělení, změn či zrušení licencí. Spor o připojení k distribuční soustavě veřejnoprávní charakter nemá.

Podpůrně lze poukázat také na názor odborné literatury (Vedral, J.: Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006, str. 778 a násl.). Sporné řízení je považováno za jakousi výjimku ze standardní činnosti správních orgánů, které jinak jednají a rozhodují v otázkách práva veřejného: „(p)říkladem sporných řízení, kdy správní orgány na základě zvláštních zákonů rozhodují spory vyplývající ze vztahů soukromého práva, je např. působnost Energetického regulačního úřadu vyplývající z ustanovení § 17 (energetického zákona).“

Závěrem zdejší soud připomíná též svůj rozsudek ze dne 14. 10. 2004, č. j. 7 As 58/2003 - 104, publ. pod č. 466/2005 Sb. NSS. V něm sice soud posuzoval jiný typ sporu dle § 17 energetického zákona, přesto lze na základě závěrů citovaného rozsudku zobecnit, že rozhodnutí Energetického regulačního úřadu o sporu je rozhodnutím, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.“

V tomto případě bylo rozhodováno ve sporném řízení podle ust. § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona o zamítnutí návrhu žalobce na stanovení povinnosti zúčastněné osoby uzavřít s ním smlouvu o dodávkách tepelné energie pro odběrné místo. Ačkoliv shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 70/2013-45 se netýkal přímo ust. § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona, ale ust. § 17 odst. 7 písm. c) energetického zákona (spory o připojení nebo přístupu k přenosové soustavě), lze jeho závěry podle názoru městského soudu vztáhnout na jakékoliv rozhodnutí ve sporném řízení podle ust. § 17 energetického zákona.

Lze tak uzavřít, že žalobce se domáhá po soudu rozhodnutí v soukromoprávní věci, proto je dán zákonný důvod pro odmítnutí takového návrhu a poučení žalobci, že může podat žalobu v této věci k věcně příslušnému soudu.

Z těchto důvodů soud žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 2 a § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s.ř.s.").

Výrok o nákladech řízení účastníků i osoby zúčastněné na řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s.ř.s.

Výrok o vrácení soudního poplatku se opírá o ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť návrh byl odmítnut před prvním jednáním odmítnut.

V této věci se žalobce může domáhat svého práva podáním žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení (§ 46 odst. 2 s.ř.s., § 129 odst. 2 s.ř.s.) u okresního (obvodního) soudu, v jehož obvodu sídlí příslušný žalovaný, a to tak, aby v této lhůtě žaloba došla k soudu příslušnému k občanskému soudnímu řízení (§ 82 odst. 3 o.s.ř.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. dubna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu